

l. 1889. predaval v kraljevem zavodu v Londonu (Royal Institution) o „porabi jednega načela Newtonove prirodznanske filozofije v kemiji“, 4. rožnika tega leta pa bi bil imel v Faradayjevem društvu čitati o perijodičnem zakonu kemijskih prvin. Ker se je pa zaradi rodbinskih razmer moral povrniti v Rusijo, prečital je njegovo razpravo neki angleški učenjak. Obe ti dve predavanji sta vzbudili silno zanimanje za ruskega učenjaka med angleškimi kemiki in prirodznanci sploh.

Od leta 1890. Mendeljejev ne predava več na vseučilišču. Prepustil je to delo mlajšim močem. Vedno ga pa štejejo med vseučiliške profesorje. On je sedaj na čelu laboratorija za razstrelivne snovi in pripada osebju pomorskega ministertva.

To je kratka slika iz življenja znamenitega učenjaka, ki je pridobil ugled ruski znanosti v učenih krogih vsega kulturnega sveta, ki je po mnenju nekaterih za kemijo to, kar je bil Newton za zvezdoznanstvo. (Konec.)

Nezvenelka.

Sánjala je, sánjala
Deva Belodvorska,
Da se jej je klánjala
Zala cvetka gorska.

K sebi jej je mígala,
K sebi jo vabila,
Divno čašo dvígala,
Deví govorila:

Dójdí, dójdí, dévčice,
Na vrh Velebita,
Tu za take révčice
Cvetka bívam skrita.

Vila gorska me gojí,
Grude prerahljava,
Me opleva, mí škropí,
Da sem nežna, zdrava.

Nezvenelka se glasim,
Čudežna cvetica,
Komur v nedriju čepim,
Premladím mu lica.

Deva se iz snú vzbudí,
Premišljuje sanje,
Bolj ko misli, bolj beží
Od očij jej spanje:

Vila pa se jej smehljá:
„Devče, devče boro,
Le ostani, le, domá,
Bodí modro skoro.“

„Vél postaja že obraz,
Vedno bolj se stara,
Več ni nežen moj izraz,
Níkdó me ne mara.“

Velebit še krije nóč,
Mrak leží v dolíni,
Deva pa hití na móč
Sama po strminí.

Po kamenju krvavé
Nožice jej bóse,
Haljice so jej mokré
Od potú in róse.

Kaj je pot, in kaj če kri,
Kaj, če kamen gazi,
Sámo, da se premladí
S cvetjem na obrazí. —

Ko je zlata luč nebá
Po goráh razlita,
Vrtec pleve in rahljá
Vila Velebita.

„Nezvenelko dévici
Kaží, zlata Vila,
Da se bodo révici
Lica pomladila!

„Sama zbiraj, slavna hčí,
Da te kdo ne vara,
A povem, da se dobí
Tu i cvet, ki stara.“

Premotriva deva vrt
V mnogobojnem cvetju,
In iztakne sredi trt
Nežen cvet v zavetju.

Cvetko v nedro sí prípnè,
Teče z Velebita,
In da jim mladóst otmè,
Druge s cvetjem kita.

Toda nezvenelka ní
Cvet ta, brzo vene,
Stara lica koj dobí,
Kdor ga v nedro dene.

Dévica sivéla je,
Starala se lica,
Kakor jí venela je
Čudežna cvetica.

Še koraka mnogokrat
V goro Velebita
Nezvenelke sí iskat,
Cvetka pa je skrita.

Nežen cvet prevene koj,
Nežno lice tudi,
Devče, to je i s teboj,
Temu se ne čudí —!“

Anton Hribar.